

Vintilani, cătunul cu un singur locuitor, din comuna Isverna, județul Mehedinți.

Cornel Boteanu

Comuna Isverna este una dintre cele mai cunoscute localități din partea de nord a județului Mehedinți, cu atestare documentară încă din perioada Evului mediu. În locul numit Pogara cu tei din Seliște s-au descoperit monede romane de pe timpul împăratului Gordianus, iar *La morminți* s-au găsit urme de ceramică dacică. Localitatea este atestată documentar printr-un hrisov de la 17 iunie 1567, din timpul lui Pătru Voievod, prin care se dăruia mănăstirii Tismana partea de moșie a jupâniței Rada:

„Dă domnia mea această poruncă a domniei mele sfinții mănăstiri numită Tismana și cinstului părinte chiar Ioan și tuturor fraților care trăiesc în acest sfânt loc ca să-i fie din satul numit Izvirna, partea jupâniței Rada, toată oricât se va alege și din vecini și din dealul cu vii și un sălaș de Ațigani, anume pentru că a dat și a închinat jupânița Rada din acel sat mai sus numit și acest sălaș de Ațigani. Dar după aceea nepoții jupâniței Rada, Dragomir Logofăt și Radul și Badea au venit înaintea domniei mele de au dat Sfintei Mănăstiri mai sus scrisă partea ea din Izvirna și un sălaș de Ațigani.”¹

Doi ani mai târziu în 1569 este menționat Badea Nicolii care a mers la sfânta biserică și a făcut jurământ pe Sf. Evanghelie să fie „nedespărțiți în veac”, iar Nicola l-a dăruit pe Badea cu o dulamă de fir în valoare de 1300 de aspri și un cal de 800 de aspri:

„Și au cheltuit Nicola la acea frăție 270 de aspri și 3 perechi de cizme drept 110 aspri și s-au înfrățit și s-au tocmnit dinaintea domniei mele și cu știrea tuturor megieșilor și a lor bunăvoie.”²

¹ Cornel Boteanu, *Izverna o vatră strămoșească din Plaiul Cloșani*, Ed. ProTransilvania, București 2001, p. 17

² Ibidem, Doc din martie 25, anul 1569, din op. cit., p. 17

Satele care aparțin acestei comune: Cănicea, Seliște, Giurgiani sunt la fel de vechi ca de altfel majoritatea satelor din Plaiul Cloșani, dintre care unele au dispărut de-a lungul vremii: Lostiște, Burbi, Racovița, Rumeniori, Criva, Răcița, Mircești și altele. Hărțile lui Schwantz (1723), Specht (1790), Roth (1771) sau Hatov (harta rusă) menționau o serie de asemenea localități:

„În 1771 Harta lui C.M. Roth, mai puțin exactă din punct de vedere cartografic, reda bisericile și unele localități cum sunt: Izverna, Prejna, Topolnița, Crivelnic, Baia, exploatările de cupru de la Baia de Aramă, cât și terenurile ocupate cu păduri. Harta lui Specht reda drumurile medievale ca și importante căi comerciale și vechi „drumuri ale oii”. Sunt indicate amenajări ale unor cursuri de apă, instalații hidraulice, suprafețe ocupate de culturi agricole, plantații de vițe de vie și pometuri.”³

Tot geograful Erdeli menționa că venitul cel mai important al locuitorilor era generat de creșterea animalelor citând *Catastihul din 1832* (“Singurele sate care se apropiau de puterea economică a acestora din urmă erau satele Seliștea Izvernei și Izverna”). Dacă la începutul secolului al XVIII lea, în anul 1722, satul era consemnat: „Izvirnia, sat megieșesc, 9 familii”, la sfârșitul secolului al XIX lea, revizorul școlar N. D. Spineanu scria următoarele:

„Formează comună cu satul Cănicea având peste tot 172 de contribuabili cu 1500 de locuitori în 283 case. Ocupațiunea locuitorilor era agricultura și în special creșterea vitelor; solul fiind muntos și puțin fecund, numai prin gunoie poate deveni fecund. Locuitorii posedă 36 de pluguri, 88 care cu boi, 5 căruțe cu cai, 200 de stupi. Arce 2 biserici cu 2 preoți, 4 cântăreți, precum și o școală cu un învățător frecventată de 40 de elevi. Asemenea are și o cârciumă. Bugetul comunei cuprindea la venituri suma de 1047 lei, iar la de 353 de case câte avea comuna, 80 figuau ca nelocuite. Comuna avea 2 biserici, un oficiu poștal, un parchet grăniceresc și o bancă populară („Culmea Bradului”). Satul Izverna era încă un sat răsfirat precum și satul Seliște, doar Cănicea fusese cheltuieli suma de 1045 lei. Numărul vitelor în această comună este de: 700 v.m, 54 cai, 790 oi, 482 râmători și 1206 capre.”⁴

La recensământul din 1912 din totalul de 380 de gospodării 80 erau nelocuite. Satul Cănicea fusese adus la linie casele fiind fixate de o parte și de alta

³ G. Erdeli, *Podișul Mehedinți. Geografie umană*, Ed. Metropolis, București, p. 86

⁴ N.D. Spineanu, *Dicționar geografic al județului Mehedinți*, București, 1894, p.163

drumului după ce se aprinsese o lumânare în bisericuța de lemn fusese construită și sfințită în Duminica Mironosițelor din anul 1836.

După ce treci de acest monument istoric străjuit de un pin secular ieși de pe linia satului Cănicea și ajungi la apa Coșuștei, pe lângă fosta căzanie a lui Gheorghe Bălu. De acolo mai mergi vreo trei kilometri și ajungi în locul numit Trei ape în care se întâlnește pârâul numit Izvorul Alb din Vintilani, cu Coșuștea, cea care străbate Giurgianii și Polomul, pârâul care vine dinspre Prejna. Aici se afla încă înainte de anul 2000 o cruce veche din lemn de stejar acoperită cu tablă ruginită care se mai păstrează și acum. De aici drumul o apucă pe o vale dosnică ajungi în satul Giurgiani, tot un fel de cătun unde actualmente se mai află vreo nouă gospodării. Satul Giurgiani este singurul cu atestare de localitate la nivelul comunei pentru că celelalte două: Vintilani și Iștfani au fost asimilate și nici măcar nu mai sunt menționate la *Registrul agricol* al comunei unde mai figurează doar satul Giurgiani, cu 29 de poziții de rol, destul de multe pentru că numărul efectiv de gospodării a rămas cam la jumătate vreo paisprezece în toate cele trei cătune. Din păcate n-am putut afla oficial numărul acestor locuitori pentru că mulți sunt plecați la lucru în alte zone dar numele cel mai frecvente cel de Giurgică: Giurgică Maria, Giurgică Anica, Giurgică Petre, Giurgică Simion Giurgică Angela precum și alte familii ca Marinescu Petre, Gogâltan Anica, Lazăr Petrache. În *Dicționarul geografic al județului Mehedinți*, apărut în 2010 scris de Răzvan Stroie și Daniel Peptenatu cătunul nici măcar mai este menționat. Doar la indicele alfabetic sunt amintite toponimele: „Vintilanilor, Coșuștelor, vale torențială.” (p 355)

Actualmente satul Giurgiani are un aspect jalnic. Chiar lângă drum, aproape de apa Coșuștei te întâmpină o casă părăsită, nu departe se află o moară părăginită și o școală ridicată în perioada comunistă (1947-1948), acum înconjurată de mărăcini. Școala a fost construită cu muncă susținută a oamenilor, imediat după război, în condiții grele, după cum își amintea Marinescu Petre, un bătrân din acest sat, iar cei de acum nu mai sunt capabili nici măcar să întrețină localul care a rămas în paragină pentru că nu mai există copii în sat. După ce treci de moara părăsită unde fusese altădată și căzănia drumul continuă spre ultimul cătun: Istfani. Probabil că numele cătunului vine de la o familie care, așa cum arată documentele mai vechi trebuie să fi existat în această parte a Isvernei, chiar dacă acum nu mai există nimeni cu acest nume. Moșul Petrache din Cănicea, în vârstă de 98 de ani, își mai amintea de un Istfan Ilie, un fel de haiduc pripășit prin acele locuri despre care auzise de la străbunii săi.

Probabil că de la numele acestei familii se trage și numele cătunului care nu mai este consemnat acum în documente, deși mai trăiesc și acum câteva familii: Șutu Gheorghe, Sutu Maria, Șutu Ionel, Stoian Elena, Stoian Nicolae, Stoian Gheorghe, Stoican Nicolae. Din neamul Șutu; din satul Iștfani se trage și Vintilă Caleștița pe care am avut ocazia s-o cunosc pe data de 13 august 2016, când am făcut prima vizită în aceste cătune. Aflasem de la o elevă de-a mea din satul Giurgiani că dumneaei este singurul locuitor al cătunului Vintilani și am plecat împreună cu altă fostă elevă, Sanda Marinescu, născută în Giurgiani, să mă conving personal cum stau lucrurile.

Din Isverna am luat-o cu noi și pe doamna profesor universitar Janeta Drăghicescu pe care am întâlnit-o întâmplător, dar n-am reușit să facem în acea zi decât Giurgianii pentru că ne-am pierdut în discuții cu oamenii și am făcut mai multe fotografii.

Cel puțin îmi făcusem o imagine și urma să stabilesc un plan de acțiune. Cum cercetarea pe care intenționeam s-o realizez pentru simpozion nu se putea face în câteva zile și am hotărât să revin împreună cu prietenul meu Ion Șerban, reporter la Tele2, pentru a face un filmuleț de vreo 15 minute despre femeia din Vintilani, în vederea participării la simpozionul desfășurat la Târgu- Jiu: „Sat și stat, de la entitate spirituală la realitate politico-socială.”

Am revenit după trei zile împreună cu Ionel Șerban și am luat-o cu noi și pe fata bătrânei, pe Gheorghita, din satul Cănicea. Inițial am mers la Giurgiani ca să filmăm, școala și moara, iar după aceea ne-am întors la Trei Ape, unde pe

transformatorul de energie electrică era scris cu negru numele satului: Vintilani, de parcă ar fi fost un semn de doliu. Drumul până la în fostul sat începea prin pădure, un drum de țară, pe lângă ogașul care coboară din munte și se întâlnește cu celelalte două pâraieșe.

După ce urcă puțin prin pădure începe să coboare mai aproape de firul văii și trece lângă un fel de adăpost care pe vremuri avusese statutul de „pimniță”.

Înăuntru se mai văd câteva urme de vase din lemn, dar adăpostul s-a degradat vizibil în ultimul timp. În fața, spre răsărit, se ridică o cunună de stânci. Este o înălțime care face parte din aceleași stâncării cu Geanțul Isvernei, acel abrupt care se vede de la distanță asemenea unei surpături imense care domină localitatea. Acesta împreună poiana Beletina, Poiana Ilii, cu Piatra lui Stan. Locul se numește Fața izvorului și este unul spectaculos prin aspectul său de creastă abruptă străjuită de grohotiș pe margine și a rămas în memoria oamenilor printr-o tragedie care s-a petrecut în urmă cu mai bine de jumătate de veac.

Furat de peisaj nici n-am băgat de seamă cât de repede am ajuns în locul unde valea se mai deschidea, arătându-ne primele case, în total vreo șapte, după cum nea spus Gheorghia, fata babei: Vintilă Lia, Vintilă Calistița, Ghegea Roxandra (pe partea opusă a dealului), Vintilă Solomon, Marinescu Maria (aproape de izvor) și casa lui Vintilă Petrache, aflată chiar pe firul văii. Am aflat de la doamna Gheorghia că unii care stau prin apropiere mai vin pe aici doar vara și

toamna ca să-și adune poamele, pentru că terenul agricol este foarte puțin. Partea din față este un teren pietros, după cum arată cununa de stânci și grohotișul aflat la bază. Este un cornet acoperit de pădure și tufărișuri mărunte, bun doar pentru creșterea caprelor.

Doamna Gheorghita îmi povestea că pe aici păzea caprele când era copil, pentru că aveau câteva capre, oi și o vacă. Mama ei mai are și acum o vacă, dar capre are doar băiatul lui Petrache Vintilă, pe nume, Vintilă Gheorghe și le ține la casa bătrânească. El stă împreună cu familia la Cănicea, însă vine în fiecare dimineață să dă drumul caprelor pe cornet. Are vreo cinci-șase câini care le păzesc pe timpul nopții, și nici lupii nu îndrăznesc să se apropie de ele. De acolo de sub bold vine Izvorul Alb. Probabil se numește așa pentru că atunci când se izbește de stânci apa devine albă ca laptele.

După ce-am ocolit pe la fântâna pe care o construisese Marinescu Gheorghe, cel care fusese polițist la Orșova, am trecut pe lângă casa lui Vintilă Solomon care s-a stins din viață în urmă cu doi ani și am ajuns lângă un gard unde ne-au întâmpinat doi câini. Cum i-a auzit lătrând a ieșit la noi ca din pământ o femeie vioaie, cu fața rotundă și zâmbitoare, care ne-a întâmpinat așa cum numai oamenii de la munte știu s-o facă.

- Bună ziua, mamă Caleștița, nu credeam că se ajunge așa greu la Vintilani.
- *Bună ziua, sărut mâna, domnule profesor, mă bucur că ați reușit să veniți pe la noi.*
- Vreau să vă-ntreb de la început, câți ani aveți?
- *Am 60 de ani. Acu' două zile i-am încherbat.*
- Mulți înainte!.
- *Mulțumesc.*
- Să știți că-i duceți bine, nu arătați de 60 de ani.
- *Ba, de acum încolo-i mai greu, că îs cam bolnavă.*
- Dacă puteți urca coasta asta până aici în fiecare zi e bine.
- *Da, de două-trei ori o cobor și o sui.*
- E mare lucru, mamă Calisitița, v-ați născut la Vintilani?
- *Nu. Am venit din partea ailaltă, de la Istfani.*

-
- *Mai aveți pe cineva în Istfani?*
 - *Da o am acolo pe mama, are 82 de ani. Și mai am doi frați căsătoriți acolo*
 - *Și dumneavoastră v-ați căsătorit la Vintilani?*
 - *Da. La vârsta de 13 ani.*
 - *Cum vă chema pe numele de fată?*
 - *Șutu.*
 - *Și aici ați primit numele Vintilă?*
 - *Da.*
 - *Câte case erau pe vremea aia, când v-ați stabilit dumneavoastră?*
 - *Vreo nouă-zece case, da erau locuite. Acu or rămas toate pustii. E Lia Vintilă care stă acum la Cănicea și Ghegea Roxandra de asemenea, iar ceilalți au dispărut*
 - *Și acum din atâtea gospodării ați rămas numai dumneavoastră?.*
 - *Da.*
 - *Și de ce ați rămas aici, mamă Caleștiță? N-ați mers la vreunul dintre copii.*
 - *Au și ei necazurile lor, mamă și nu vreau să le cad pe cap. Cât mă pot ține singură rămân aici, mi-e drag aici și m-am învățat cu singurătatea. -*
 - *Câți copiii ați avut?*
 - *Numai 5, doi băieți și trei fete.*
 - *Să vă trăiască! Pe unde sunt?*
 - *Al mic de tot e pe la Timișoara, la serviciu, trebuie să-și câștige și el pâinea și pe aici pe la noi, nu prea ai pe unde munci.*
 - *Și ceilalți?*
 - *Al mare e la Drăghești, căsătorit. Are și el 4 copii pe care trebuie să-i crească.*
 - *Să-i trăiască! E bine să ai mai mulți copii, mai ales în ziua de azi când satele au rămas aproape pustii. Și fetele le ai mai aproape?*
 - *Păi, fetele sunt aproape: una e la Giurgiani și cea care a venit cu dumneavoastră e la Cănicea, dar cea de la Giurgiani a divorțat de bărbat și a plecat să muncească în străinătate.*
 - *Ce să faci, omul trebuie să-și câștige pâinea și pentru asta trebuie să plece în lume.*
 - *Așa-i acum timpul, nu mai e cum era pe vremea mea. Munceam toate coastele astea pe care le vedeți, puneam cartofi, porumb, făsuți ca să putem trăi.*
 - *Și de la 13 ani ai luat greul vieții. Soțul cu ce se ocupa?*
 - *Cu creșterea animalelor: oi, capre, cai, vaci. Pleca și la cosit în Banat. Da, se muncea în vremea aia, într-o postată erau câte 8-10 oameni. O fost muncitor, n-am ce zice, dar și bețiu, să mă ierte Dumnezeu, că mi-o mâncat zilele. Era permanent cu capul plin de boască. Nu i-o păsat de mine și acu m-o lăsat singură, fără pensie, fără nimic. Am rămas cu o vacă și câteva găini. Nici la spital nu mă pot duce că n-am cu ce să-l plătesc.*
 - *Spuneți-mi, vă rog cum petreceați sărbătorile, Crăciunul, de exemplu.*
 - *La Crăciun mergeam la biserică la Cănicea și după aia petreceam în familie.*
 - *Cum se făceau Pițărăii?*

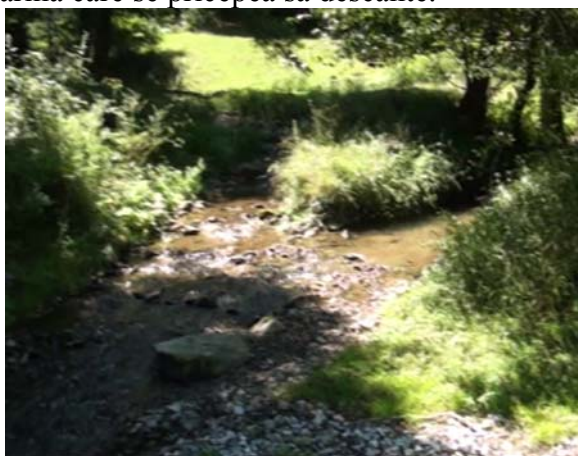
- *Păi, aproape de prânz, în ziua de Ajun o luau copiii de la casa aia de jos și mergeau pe la toate căsile, că erea vreo zece pe vremea aia, iar noi îi așteptam cu colăcei făcuți la cuptor. Le mai dăgeam și nuci și mere.*
- *Și va duceați toți sau doar copiii?*
- *Păi dacă erau copii mici mergea și unul dintre părinții, ședeam puțin de vorbă, intram și-n casă și ai bătrâni gustau câte un pahar de țuică sau vin, ce avea fiecare.*
- *Dar primăvara, ce sărbători legate de animale se mai păstrau?*
- *La Sfântul Gheorghe se mulgea vaca printr-un colac pus pe găleată și tot acolo se pune o vargă de salcă legată cu ață roșie. Tot acu se face și o unsoare din urzică, usturoi, leuștean și untură legată. Se pune într-un ciorap și se unge vaca, oile și caprele la pulpă. Tot acu înainte de Sfântul Gheorghe la fiecare vacă nefătată i se spărgea un ou în frunte*
- *Da spuneți-mi la Trei ape, se făceau cumva și vrăji?*
- *Da se făceau și vrăji. Veneau femei din toate satele, și luau apă, de unde se întâlneau cele trei pâraie.*
- *Așa-i zice, apă întâlnită?*
- *Păi da, că e apă cu care se făceau vrăjile.*
- *Deci veneau din alte sate și făceau și vrăji.*
- *Luau apă și se duceau și făceau vrăjile acolo în sat.*
- *Știți vreo femeie care se ocupa de descântece?*
- *Păi acum nu mai sunt, au murit toate. O fost femeie de descânta aici, dar o murit.*
- *Cum se numea?*
- *Măcălica. Ea știa de toate, veneau mulți din alte părți la ea. Pe când venisem eu aicia veneau oameni din toate părțile și cu mașinile.*
- *Știa și alte descântece?*
- *Știa că era femeie bătrână.*
- *Eu am găsit și alte femei la Izverna. Ați auzit de descântece de izdat? Durerea de burtă la animale.*
- *Am auzit, da nu știu. Era o babă aici în vecini, la Solomon. Știa să facă multce descântece pentru animale, dar o murit.*
- *Și matala ai rămas de un an și mai bine singura locuitoare a acestui sat.*
- *Da. Așa-i.*
- *Ai mult curaj să stai aici.*
- *Mi-e drag să stau aici că-i aerul curat și-i liniște. Mă duc să mă hodin oțără în pat, mă culc și nu aud nimic.*
- *Ce animale mai aveți?*
- *O vacă și câteva găini, un ied și un miel. Iedul îl am de la vecini de aicia și mielul l-am primit de la alt om.*
- *Și îi creșteți pe amândoi?*
- *Da, cu lapte de la vacă.*
- *Cum o cheamă pe vacă?*

- *Tăurica. Ea e singura mea avere că ea mă ține Dacă n-aș avea lapce n-aș avea cu ce să-mi cumpăr pâine.*

Când am coborât împreună la izvor am privit mai cu atenție și am văzut două bidoane cu lapte păstrate în apa rece și mi-am dat seama că-l ținea acolo, în vălăul din fața izvorului, pentru că nu avea frigider. De aici se vede bine și dealul dinspre Izverna cu aspectul lui de trunchi de piramidă. Dealul se numește Tâlva pentru aspectul lui și părintele Haralambie Tudor, fratele istoricului Dumitru Tudor care a făcut cercetări în zonă. Părintele și-a exprimat părerea susținând că acolo ar fi fost o construcție, ceva deosebit, chiar dacă nu se mai cunosc urme. Și Marinescu Constantin ne-a spus că a auzit că pe acel platou ar fi fost o troiță.

Deasupra Vintilanilor este și un loc numit Râul Morii. Cei bătrâni susțineau că există un loc unde ar fi fost Moara Turcului. Cert este că fiecare cătun își avea moara lui și cea din Giurgiani, așa cum am văzut, încă se mai păstrează. Aici am zăbovit puțin la grajdul improvizat unde se afla vaca și ne-am întors pe același drum spre locul numit Trei Ape unde se află un pod pe lângă care un drumeag o ia spre Prejna. Aici este Polomul, dealul care separă Giurgianii de Prejna. Hotarul dintre cele două sate era la Hodăești, în vârful numit Pădeșel, unde se afla o babă pe nume Vintilă Marina care se pricepea să descânte.

Despre locul numit Trei ape oamenii din cele trei cătune și Izverna spun că e un loc blestemat. Aici se făceau vrăjile, aici veneau și femeii din alte sate să ia apă, pentru că era locul unde se întâlnesc apele: pâraul Polomu care vine dinspre

Prejna, cu apa Coșuștei și cu pâraul Vintilani. Locul este cam pustiu și fioros cei drept. Prima dată l-am văzut acum 15 ani, când lucram la monografia despre Isverna, am ajuns în aceste sate cu domnul Constantin Popescu, dirigintele Poștei care a fotografiat și crucea și cele trei pâraiașe.

Fusesem atunci și la bunica solistei de muzică populară Elena Mimiș Trancă și vizitasem o casă ca pe vremuri care ar fi meritat să aibă statutul de muzeu. Atunci m-a impresionat locul prin sălbăticia lui și crucea am pus-o pe coperta lucrării despre Izverna, publicată cu sprijinul primarului Stelică Negoîtescu și a doctorului Răduică Constantin din Nadanova care atunci era medic la Spitalul Militar din București. Amândoi au trecut de ani buni în lumea umbrelor și acum, lângă crucea veche din lemn de stejar, a mai apărut alta nouă, ridicată în anul 2016 de către domnul Vucescu Dima Cristian împreună cu Predescu Nicolae. Crucea are două brațe și este bine fixată într-un postament de beton. În partea de sus, acolo unde se îmbină brațele se află icoana Sfântului Andrei, adusă probabil din Grecia. Mai jos este incizată o mână care ține crucea, sub care scrie: „Ridicată de Predescu Nicolae și Vucescu Dima Cristian, în anul 2016”.

M-a surprins ridicarea celei de-a doua cruci pentru că așa suntem noi, atunci când nu mai punem schimbă lucrurile le putem cruce, care cu timpul se dărâmă. Asistăm neputincioși, vedem cum se sting satele și oamenii, așa cum se întâmplă cu acest cătun în care a mai rămas o singură femeie: Vintilă Calistița.

E o femeie curajoasă care știe să-și înfrunte destinul, pentru că face parte din stirpea Vitoriei Lipan, a rămas fără soț de vreo doisprezece ani și de atunci se descurcă singură. Dacă a trăit aici, în singurătate, în vecinătatea muntelui, femeia a învățat să asculte glasul naturii.

Pe data de 3 februarie când urma să intrăm în vacanță împreună cu colegul meu Daniel Bunceanu și cu eleva noastră Laura Cristescu, de la Izverna i-am făcut o vizită și femeia s-a bucurat să ne revadă.

Femeia aceasta a învățat să se lupte din greu pentru a supraviețui și acest lucru la munte îl faci numai prin muncă și prin îndârjire:

„Am avut și oi și capre. Le mai lăsam și singure pe Cornet, pe la Fața isvorului. Mi-a luat odată lupul o capră, că vine și lupul și vulpea la găini. N-au ce să mânânce, trebuie să se hrănească și sălbăticiunile. Io m-am învățat cu ele.”

Puțin înainte de a pleca femeia a ascultat vuietul muntelui și ne-a zis:

„Geme muntele, e semn că se schimbă vremea, cred că iar se pune vremea ră. Il știu bine că am trăit o viață la poalele lui.”

La plecare n-am mai putut trece pe la izvor pentru că casa lui Petrache Vintilă era cei cinci câini. N-am mai putut trece pe la adăpostul improvizat unde era Tăurica.

Mă gândeam că într-o iarnă cu zăpadă mai mare lupii și-ar fi putut croi drum până la adăpost și ar intra destul de ușor înăuntru. Și asemenea ierni cumplite au fost pe aceste meleaguri în vechime. Cei bătrâni își mai aduc aminte de o asemenea întâmplare tragică petrecută cu mai bine de jumătate de veac în urmă.

Era vorba de o iarnă grea în care câțiva oameni au vrut să meargă la Cerna, unde aveau conace, dar au fost măturați de o avalanșă. Constantin Marinescu din Giurgiani ne-a mărturisit că era copil pe acea vreme și își aduce aminte că atunci căzuse o zăpadă roșie:

„Oamenii au trecut iarna cu vârzoabe spre Cerna, dar a venit nămetele și i-o băgat în Ogașul adânc. Abia i-au găsit primăvara când s-o topit zăpada”.

De la doamna Cristescu Maria Minodora, din Canicea, am aflat că cei șase oameni uciși de avalanșă au fost: Stoian Petre, Stoian Gheorghe, Birău Petre, Ungureanu Pau, Petrescu Gheorghe. Al doilea Stoian Gheorghe a fost chiar bunicul ei pentru că pe numele de fată o chema Cionca și după numele de căsătorie se cheamă Cristescu.

Dumneaei ne-a povestit următoarele:

„Bunica mea, Stoian Victoria, cu puțin timp înainte, s-a dus la o vrăjitoare care se ocupa cu ghicitul viitorului în oglinzi. La vrăjitoare trebuia să te dezbraci până la brâu și cu părul despletit să se privească în oglinzi. Bunica spunea că ea a văzut un nor de fum dar nu și-a dat seama ce putea fi. Abia pe urmă a conștientizat că era avalanșa. Pe bunicul l-au găsit abia peste o lună. Haina și căciula erau prin copaci, iar trupul era în Ogașul adânc, l-au găsit abia după ce s-a topit zăpada”

Această tragedie a impresionat întregul ținut pentru că așa ceva nu se mai întâmplase la noi și interpreta de muzică populară Maria Voicescu Răchitanu a evocat acest moment în cântecul La fața izvorului:

Fotografii: Daniel Bunceanu